

סמדר !

אני יושב עכשיו בחמ"ל (לילה עכשיו והכל שקט) – רגליים על כסא אחר, וכוס קפה ביד אחת כשבשניה סיגריה... ואני קורא עכשיו ספר נפלא – "הבט הביתה מלאך". ספר באמת טוב, מסוג הספרים שאתה עסוק בהם גם כשאתה לא מחזיק אותם ביד, והם לא מול העיניים שלך. לאחרונה אני מתחיל לחשוב הרבה על שינוי, שינוי כללי בחיי. אולי לעבור לגור לבד, ואולי להתחיל לכתוב ספר או שירה (אני?) ואולי סתם לשנות את הגישה לחיים. תמיד הייתי איש של סתירות – חולם, אבל לא שוגה באשליות, בעל יכולת להפוך מצבים של רכות ועדינות לקשים ואכזריים ולהפך... בעל יכולת שכלית להבין דברים קשים להבנה, אבל באותה מידה בעל יכולת לפענח חידות פשוטות של ילדים בכיתה ג' – בזמן ובמאמץ של ילדים בכיתה ב'... נראה לי שאלוהים בדרכו המסתורית לא רצה – רוצה שתהיה לי נקודת פתיחה קלה כל כך, אם כי בטח אני זה שסיבך את המצב. בקיצור אהבתי מאוד את המכתב ששלחת לי ואת הקטע מ"סידרתא" (אני לא בטוח שהסימנים ששמתי לפני ואחרי המילה נכונים) והאמת היא שזה מאוד אידיאלי, אבל מאידיאלי ועד אלי מפרידות כמה שנות אור וגם כמה בעיות שלא מצאתי עוד את המפתח למנעול הפתרון שלהן. אני חושב שהבעיה הגדולה מכולן היא אותה בעיה אנושית המוכרת לנו כבר משחר הבריאה – ההרס העצמי אל מול החלום – יותר מדי פעמים אני הורס לעצמי דברים כבר בתחילתם, דברים שהתאמצתי לעשות או שפשוט קרו, ולפני שהבנתי (האמת היא שאני כן מבין) הרסתי אותם, או את הסיכויים להביא להגשמתם. (אני ואשת לוט יכולנו להיות זוג מצויין...) עוד בעיה היא הבנת את בני האדם. אני חושב שאני מצליח להבין אותם יותר מדי טוב, וקשה לי פשוט לקבל את מה שאני מבין. ועוד בעיה היא כמובן המציאות בה אני נמצא כרגע והמשפיעה באופן ישיר על מצבי. המציאות הזמנית הזו (אני מקווה) היא זמנית רק פיזית בשבילי, כיוון שהיא לצערי, תלויה אותי כל חיי במחשבותי ובאופן ההבנה שלי את העולם. עכשיו אני גם אסביר... כשהגעתי לצבא הייתי ילד תמים עם חלומות גדולים, ועכשיו אני לצערי כבר לא ילד וכבר לא תמים. ועל זה אני מצטער בכל יום, על זה שלקחו ממני את הדבר הנפלא הזה – את החומר ממנו נוצרים החלומות.... החלומות שלי היום הרבה יותר קטנים ופשוטים, ואולי אפילו אממש אותם. אני לא רואה יותר את בני האדם כבראשונה – נפלאים או רעים, קטנים או גדולים – כיום הם מכלול ענק של טוב ורע, קטנוניות וגדלות, ואי אפשר ככה לבחור, אי אפשר להצביע ולומר אתה לא תהיה חבר שלי כי אתה חרא של בן אדם, כי הרי על כל תכונה רעה אחת שלו יש לי גם אחת, אחרת אולי, אבל גם לי יש מקבילה משלי, ועל כל תכונה טובה שלי אני אמצא אחת גם אצלו (טוב, לא אצל כל אחד, אבל הכוונה ברורה). העניין הוא שאנחנו נהפכים (מזה אני הכי פוחד) לאנשים בינוניים, למתפשרים, וזה משפיע על כולנו בכל תחומי החיים, כמעט. זה משפיע על הבחירות הקטנות שלנו כמו גם על הגדולות. היום לא תסתכלי על העולם כמו שהיית מסתכלת עליו לפני כן, לא תעשי את האבחנות הברורות יותר, תתפשרי.... (בררר...)

נותר רק תחום אחד בו אני מקווה שההתבגרות וההתפקחות לא נגעה. כן, אותו רגש קדמון שלשכל אין נגיעה בו, ולהגיון יורים בברך אם הוא מתערב בו... מילה קטנה ודי מעצבנת אבל היא המילה – "אהבה". אני חושב שיותר נכון לומר "התאהבות", שכן באהבה אנחנו מתפשרים כל יום, אבל התאהבות? אין לנו שליטה על זה וזה הרי מה שטוב וכיף בעניין. לכמה ימים או רגעים ושעות אנחנו שוב ילדים, שוב תמימים. מה? היא אמרה את זה? איזה שיער, והעיניים... ההתלהבות התמימה והנפלאה הזו, טוב, הרי את זה אני מחפש בזמן האחרון ואת זה את כבר יודעת, אבל אני יודע עוד משהו והוא החשוב ביותר. אובדן התמימות היא מכה קשה אבל אני החבאתי קצת... כן, הם לא יגלו את המחבוא שלי לעולם! עבדתי על כולם – הם בטוחים שאני האדם הכי זרקן, ציני ולא תמים שיש... אבל אני יודע את האמת, אני יודע איפה יש ואפשר למצוא את התמימות, הצלחתי (די במקרה, האמת) למצוא אותה, ועכשיו אני מגן עליה בסתר כדי שלא יגלו את זה פה. אם הם יגלו את זה, אז הם לא יהססו להשתמש בזה נגדי, ויהיה לי קשה מאוד לעבור את הזמן שנותר לי במדים – פה אין מקום לתמימות! תמימות מביאה לניצול במקום הזה. אז זהו, אפילו לא שמעת את הצליל הזה ממני! (וכמובן להשמיד את הקטע הזה בסוף הקריאה...) טוב, כמובן שאני מגזים ומתפרע כהרגלי עם המילים אז אני אפסיק פה עם העניין הזה, אעבור לנושא אחר, משהו פחות נוגע ללב... אני יודע! הנה זה בא! קטע אוטוביוגרפי בגוף שני:...

אבי

את שארית המכתב לא הספקנו להדפיס. התיק ובו צרור המכתבים והשירים של אבי נגנב ממכוניתנו, והגנב ששרף אחר כך את התיק, אחראי לכך שאלה אבדו לנו לעולם.